

Nápady mého strýčka.

Sdíluje Jan Šotek.

Zdá se, že velký kapitál — pravil dnes strýček — ani dost málo se nebojí všeho toho ukrutného hluku proti trustům, co se ho každodenně v novinách a v meetinkách natropí. A proč by se také bál? Vždyť zná, více než dostatečně, svoji sílu, tolikrát už vyzkoušenou, a v velmi dobré, že se mu nic nestane. Kdo pak také odváží se opravdově na něj, ze všech těch širokohubých bojovníků, kteří sice z daleka ukrutně se sápu, ale z blízká na břicho před ním padají, neb chtějí též v tomto světě a ještě za svého živobytí "kariéru" udelat. A kdo pak až dosud udelal nějakou kariéru ze všech těch, co upřímně a opravdově opírali se rostoucí moci velkého kapitálu v národním hospodářství a v politice? Já, hochu, nedovedu jmenovat ani jednoho. Kdo dnes ve světě, aspoň americkém, chce vyniknouti, musí nějakým skutečným způsobem velký kapitál zastávat, třeba hubou proti němu tloukl, neb jinak se nepovznese — leda by vzal za vděk výškou šibenice. A to jest nepopíratelný fakt. Velký kapitál, aneb leze řečeno, kapitalismus, t. j. panující soustava hospodářská, je stohlavou hydrou, jejíž každá hlava vyniká ukrutnou chutí a žravostí, a všechny živé a sytí hrozivou tu obludu. Co na tom též obudě všepobučníci záležej, táhne-li se na tu kterou její hlavu, jen když ostatní žijí se nechávají? Ubývá nám hlav tělo její nechudne, neb zbývajících žravostí v též poměru ihned vzroste a postací i zaniklých hlav podíl zhltnouti. Oh, velký kapitál se nebojí, dokud proti celé "bylosti" jeho se netáhne a existenci její neohrožuje — neb upe-li se mu jeden zdroj příjmů, vrhne se hned na jiný! A proti bylosti jeho (soustavy kapitalistické) dosud nikde od stran mocných boj se nevyvíjí! Proč tedy jaké strachy? Ať si ty davy křičí a hulákají jak chtějí, dokud moc drží kapitál ve svých rukou a má kránsou vyhlídku držeti jí ještě hezkých pár let. Takový křik je mu spíše ochranou než nebezpečím. Neb lid si myslí, že přece se něco děje, když se "tluče hubou" a je ukoujen — takže páni mohou dále nerušeně sít plásti a bohaté lovit. Soudě podle povšechného hluku a příprav obou mocných stran politických ku velkému tažení proti trustům, musel by si každý myslet, že poslední hodinka jejich se blíží a ani bláznu nemohlo by už napadnout nové trusty zakládati. Ve skutečnosti však spojujce se velký kapitál den co den a trusty velké veselé se množí. Či jsou ti arcikapitalisté praštění přes hlavu anebo skuteční blázni, že hrozícího nebezpečí se nelekají? I ne, holenu! Blázni jsme vlastně my, co v nebezpečí takové věřme a myslíme si, že stane se zážrak a "vrána vránu oči vyklove". Ale páni, ti znají své "Pappenheimy" a proto ani za mák se nebojí. Oni vědí, že kdyby i nákrásně ti političtí páni do nich se dali, ucouvili by hned při druhém či třetím kroku, sledavše své vlastní zájmy ohroženy — či své druhé já tam na protější straně. Oh, to budou muset přijít jiné voje, docela jiné voje, nemající v tomto vydrážděném světě "co ztratit ani co získat", než páni se leknu! Z nynější strany soudný den trustům nehrozí. Až přijde, bude to odjinud. Ale potom nebude se jednat o jich zrušení, ale pouze o jich "olidovění". Trusty jsou zcela přirozeným a nevyhnutelným stupněm na cestě hospodářského vývoje, jsou časovým pokrokem, obdivuhodným dílem průmyslové organizace, bez níž budoucnost nebude se moci obějíti, pakli u velkopřemyslu a velkoobchodu se ostane, a nebezpečny jsou jen tím, že už tak dost velkou moc bohaté třídy ještě světlují a i ty zbytky trochu nezávislých existencí zhroutiti hrozí v hospodářskou propast, v stě náměstí dělnictvo už dávno se nalézá. Ony nejsou nic nebezpečnější, než stroje a velkovýroba. A ty samy v sobě jsou pokrokem a pozeňáním a stávají se kletbou lidstva jen tím, že vlastně jsou jednotlivci, kteří jich pomocí jiné vydráží a ovládají. Učiňte je majetkem společným, ku pohodlí a blahu všech lidí slušícím, a dnes vládnoucí pravice nesádivěné trusty ihned obrátí se na zřizování a veliký obdiv vzbuzující.

Jak málo velký kapitál bojí se panující agitace proti sobě — pokračoval strýček — nejlépe dokazuje opravdově už chystaný největší monopol, jaký kdy dosud stával, t. j. združení všech železničních drah ve Spojených Státech v jedno těleso, s třemi neb čtyřmi řídicími hlavami. Toto chystané združení vládnouti bude kapitálem, jehož velikost nelze ani pochopiti a bude mít ve službách svých více lidí, než samotný "Strýček Sam". Železnice už nyní, ač mezi sebou rozervány, vyvinuly takovou moc, že jejich "vůle" stávala se zákonem a "přání" jejich výnosem soudů. Jakž teprve bude to potom vypadat s tou samosprávou národa, až toto chystané združení, ten stát ve státu, skutkem se stane? — Inu, národ samosprávu povede nepochybně dál, ale v zájmu železnic a pro železnice. Nač by se s tou správou a vládou železniční páni "štrápicřovali", když lid to za ně udelá rád a zrovna tak dobře? — Děsné pomyslení! Věřu jsem rád, že už kvalitovně stárnu a nebudu snad muset býti svědkem těch hráz, jež toto ze všech nejmocnější kapitalistické združení v této zemi, svobodě zasvěcené, vyvolá a způsobí, nežli v prach zašlapané lid úplně se pozná a celou silou vzchopí, aby železnou jeho páteř na smrti rozdrtil. Ach, to bude ústítko, to bude ústítko! — To bude hnutí obranných a hnutí obranných — a všechny nadarmo! Dlouho bude sténat lid a sténat, než v dostatečném množství svém pochopí, že železnice jsou vlastně cesty, a plat za dopravu vymáhá se s toutéž bezpečností jako daň — a že cesty povahou svou jsou zřizování obecná a mají tedy býti i obecným majetkem a v obecné správě. Už nebožtík president Grant do toho viděl a odporučoval převzít železnice ve správu národa — ale u lidí už je to takové, že trojicí se věd nerozseknou, aby bolest si ušetřili, nýbrž nechají ho pěkně uzrát — trpí a trpí — až sám od sebe praskne. Než ale ten železniční věd, povšechným združením tak pevně usazený, rozsahem a tlakem vlastního hnisu praskne, uplyne mnoho vody. Lid bude se dít a strádat; pracovat a chudnout, aby magnáti železniční mohli shromážďovat miliony do set a tisíců. A všechny paliativní prostředky a obrany pánu politiků nic proti nim nesvedou a důležitější opatření rozbijou se zase o jejich moc. Neb nebyla to osobní statečnost a síla pánu a rytířů, co udržovala porobu feudalistickou, nýbrž jejich zbrojnoši a halapartníci. I tak je to s panskými vyděrači a proto jen tak malý a místní boj je nesnadný i bezvysledný. Právě si vzpomínám, že na jaře jednalo se v legislaře missourské o návrhu zákona, stanovícího poplatek za dopravu osob na železnicích na dva centy za míli. Návrh ten propadl a sice 74 proti 47 hlasům. A proč propadl? Poněvadž zřizování drah z celého státu zaslalí zákonodárstvu sboru petice proti tomuto návrhu, dovozuji, že by snížení dovozného mělo za následek snížení jejich mzdy. Zřizenci vědí dobře, že páni zkrátiti se nedají a když by museli lidi laciněji voziti, nabradili by si to zase útlivím dělníkům na mzdu. Odtud ta jejich obrana a ten nátek. Že pak zákonodárci v Missourii více dali na zájem železničních zřizenců než všeho ostatního obyvatelstva, je případem pozoruhodným a pro budoucnost poučným. On ukazuje, že boj s tím obrovským monopolem železničním nebude tak snadný, poněvadž každý jeho zřizenců bude i jeho halapartník; a potom že bude se muset vésti na půdě rozhodně radikální (žádné titěrkování se sazbou za dopravu a jinými omezeními, jež nikam průmyslové organizace, bez níž budoucnost nebude se moci obějíti, pakli u velkopřemyslu a velkoobchodu se ostane, a nebezpečny jsou jen tím, že už tak dost velkou moc bohaté třídy ještě světlují a i ty zbytky trochu nezávislých existencí zhroutiti hrozí v hospodářskou propast, v stě náměstí dělnictvo už dávno se nalézá. Ony nejsou nic nebezpečnější, než stroje a velkovýroba. A ty samy v sobě jsou pokrokem a pozeňáním a stávají se kletbou lidstva jen tím, že vlastně jsou jednotlivci, kteří jich pomocí jiné vydráží a ovládají. Učiňte je majetkem společným, ku pohodlí a blahu všech lidí slušícím, a dnes vládnoucí pravice nesádivěné trusty ihned obrátí se na zřizování a veliký obdiv vzbuzující.

stojně žít a sdárně pokračovat. Velmi pěkně vložil to v následující několik slovch feuilletonista "Národních Listů" v Praze: "Ze se tu také občas o ledacím pomýšlení? Což o myšlenky, o návrhy! Žádná nouze! Ale s ostatním to kulhá. A myšlenky o sobě, co jsou? Řídka polévka, trochu chvění nervů, o málo víc než vzduch! Skoro nic. Zárodky života, pravda, první stanice děje. Ale co to za děj, když postup na první stanici uvázne? Myšlenek dost i návrhů, ale nikde nikdo, kdo by návrhy bral na vědomí, zkoumal je, uvažoval, rozhodoval o nich. A ještě méně někoho, kdo by přijaté prováděl." Tak to vidíš, tam jako zde, činy avšak, poněvadž není tělesa, jež by je provádělo. A přece vůči těmto přímo imperativní potřebě podotýká k vyševedenému výřátku feuilletonu Kufnerova s lhosejností horší věci hodnou Den. Novověku: "Bude-li tato Národní rada zřizena, dopracuje to, jako náš americký Národní Výbor." Tohle je ovšem "laciná moudrost", která ale také nic nevydává. S takovými fatalistickými náhledy a pojmy v hlavách lidí nejpřednějších nedají se ovšem žádné pořádné skutky očekávat. Avšak je to hřích, smrtelný hřích, jehož nejméně dopouštějí by se měli učitelé a vůdcové národa. Proč medle "dopracovali" tu Národní výbor? Já ti to řeknu, hochu. Poněvadž byl nepohodlný pánu, kteří zvykli si "vůdcevat" v náramném pohodlí a bez vší zodpovědnosti. Poněvadž proti němu se jim pracovat v lidu a s lidem. Poněvadž žárili jeden na druhého a nepřáli si uznání zásluh. Poněvadž vlastní členové jeho byli vlažní a neupřímní a místo aby odráželi v listech svých hanebné útoky na činné a zjevých škůdců a lotrů, sami ještě uveřejňovali buď zlomyslné nebo pitomé posudky o něm, pod rouškou "náhledů druhé strany". Ač o prázdnotě jejich i ten největší redaktorský hlupák byl by musel býti přesvědčen. "Národní výbor" zanikl, poněvadž — a to budí pamatování — nejčelnější novinářští členové jeho *chleli*, aby zanikl. Jak nejlépe dokázala sama Den. Nov., když majestátně prohlásila ho za mrtvého, dříve ještě nežlo od opravdy ducha vypustil. Ten spěch prozradil nejlépe její vrouc, ale s diplomatikou šikovností dlouho tajeně přání. "Národní výbor" tedy "dopracovali", poněvadž přátelé z přínců, neb jen tak na oko, aby se neřeklo, ho umlčeli a nepřátelé k smrti ukřídili. Mají-li v Čechách též takové "vůdce" jako my zde, toť ovšem lépe učiní, když pohrbí svou "Národní radu" dříve ještě, než se narodí, neb tím aspoň ušetří mnohým lidem žal a zármutek; ale potom ať také přestanou mluvit o národních ideálech, snahách a bojích, a nedráždí darmo dobrý lid a nezavádí ho nedostatkem děl a snah větších a dalekosáhlejších do všeho užitku prázdnotě a celkem drahého národnostkřáství, vrcholícího ve prázdném spolkaření, praporů svěcení, každé národní pitomosti oslavování a koncem všeho v důkladném, plinonárodním chlastu a tančování. Ano, kdo nevěří v skutky velké, malých jen ať nechá, neb ty stanou se i bez duchovních rytířů — a nestanou-li se, nebude velká škoda.

Matka vypráví jak zachovala život své dcerušce.

Jsem matkou osmi dětí a málo velkou zkušenost s léky. Minulé léto moje malá dceruška měla prýjem nejhoršího druhu. Mysleli jsme, že zemře, já skočila všechno na sebe jsem jen pomyšlela, avšak nic neprospávalo. Viděla jsem obličej ve vašem časopise, že Chamberlain's Colic, Cholera & Diaboreta Remedy se moc odporou. Či a posílala jsem ihned po láhev. Osvědčila se nejlepší lékem jaký jsem kdy měla v domě. Zachovala me dcerušce život. Ráda bych, aby každá matka věděla jak vřetný lék to jest. Kdybych to byla věděla dříve, bylo by mi to ušpílo moc úzkosti a mé malé dcerušce moc trápení. V účtu Mrs. George F. Purdy, Liberty, R. I. Na předej ve všech lékárnách.

Nejosvědčenějším žaludečním lékem pro každou domácnost jest Dr. Rosy životní balsám, který veškerou činnost žaludčích ústrojí osvěžuje, chuť k jídlu zvyšuje a jst mrazně protisvětlující. Cena menší láhve jest 50 c. a větší \$1.00. Lék tento jest vyráběn v lékárně Dr. Fragnera v Praze a nepředávaný možno obdržeti od "The Prague Importing Co.", P. O. B. 523 New York City. (Gottf 51—1)

Literární činnost Balbínova.

V Čechách jednotliví jesuité v dobách svého působení hleděli rozšiřovati mezi lidem rozličné spisy náboženské z jazyka latinšského a německého na český překlad. Na vydávání katolických knih jazykem českým, založeno bylo při pražské koleji novoměstské r. 1669 nadání "Dědictví sv. Václava" od jesuity P. Matěje Štayera, jenž k tomu účelu daroval podíl svůj po otci 500 zl., a matka jeho Marie, měšťanka novoměstská, 800 zl. Toto dědictví svatováclavské vyrostlo časem na jistinu 12,176 zlatých, z jejichž úroku vydávány byly katolické spisy věro- a mravoučné, životy svatých, kancionály, zvláště pak r. 1715 Biblí Svatováclavská a jiné spisy, které lidu českému buď levně byly prodávány, neb zdarma rozdávány. Mezi tehdejšími spisovateli takových knih českých vynikal zejména jesuita P. Eelix Kadlinský († 1675), český básník a spisovatel náboženský. Z hojných jeho prací jest nejdůležitější jeho "Zdoroslavček v kratochvilném háječku postavený" v Praze r. 1665 vydaný; jest to sbírka básní nábožných, z německého dšla "Trutznachtigal" přeložen českým sepsaná, již sluší počítati mezi nejlepší plody české v smutné oné době, kdež se národnost česká valně již chýlila k úpadku svému.

Též doby objevo se v řádu jesuitském též několik horlivých přestovatelů dějin českých a zastávatelů národa českého, s nimiž byl Kadlinský v přátelském spojení, k nimž náleželi zvláště Balbín, Jan Tanner, Jiří Kruger (Crugerijs) a jiní.

První místo mezi nimi zaujímá právem Bohuslav Alojs Balbín, jenž po smrti Krugera († 1671) dokončil jeho spis: Nejsvětější paměti království Českého jakož i slavných k též koruně příslušných zemí Moravy a Slezska. Hlavní pak spis Balbínův, "Výtah z dějin českých", již r. 1669 dokončený, byl po sedm let církevní censurou a vládou od tisku zdržován a jenom přízní nejvyššího hofmistra dvoru císařského Jana Maximiliana hraběte z Lamberka a presidenta nad appellacii Františka Oldřicha hraběte Kinského, zvláště pak přičiněním císa. knihovníka Petra Lambeciusa konečně císa. rozhodnutím r. 1677 tiskem vydán. Druhý důležitý spis Balbínův "Směs rozprav o dějinách českých", vydán byl r. 1679—1688 v 10 dílech. Mimo to zanechal Balbín v rukopisu spis "Čechy učené" důležitý pro dějiny literatury české, zvláště pak spis "Obrana jazyka Slováckého zvláště Českého", který již r. 1672 ve vyňanství svém v Klatovech sepsal, ale pro obsah mnohým tehdejší mocnostem protivným tiskem vydati nemohl; dostal i od představených svých po vydání "Dějin země české" výstrahu, aby nepsal budoucně nic podobného nebezpečného. A tak tento spis, jehož úplný nápis jest: "Krátké pojednání o království Českém dříve v šťastném, nyní truchlivém stavu a zvláště o právu českého čili slováckého jazyka v Čechách, a o škodlivých omyselech k jeho zánubě a o jiných podobných záležitostech", teprve r. 1775 od dějepisce Pelcia v Praze tiskem byl vydán, což však i tehdejšího censorsa do velké nemilosti až ke svržení s úřadu, Pelcia pak samého do třídenního vězení, přivedlo.

Nebude zajisté od místa, když zde uvedeme některá místa tohoto spisu, z něhož nejlépe poznati lze Balbínovo smýšlení. Pojednání o pohutkách k sepsání tohoto díla, praví Balbín mezi jiným: "Jen my jediní jsme mezi všemi národy, kteří svůj jazyk nenávidíme a v posměchu máme; jsou za našich časů lidé, kteří tak nesmírně zavěleli nenávisť proti slováckému jazyku, že když koho v Čechách po česku mluvíti slyší, uráženi se býti domnívají a hned ohon rozčepejí jako krocanové! Čechy jsou Španělům, Francouzům, Vlachům a zvláště Němcům druhou vlastí, takže, když svou prvotní buď dobrovolně neb snad pro zločin opustili, u nás jistě útočíste a dobré přijeti našli. Čechy celé jsou jako jeden hospital, v němžto nejen na několik dní, nýbrž po celý život velmi dobře míti se budeš a zbohatneš; nemusíš dokazovati staré lechtivci, ani schopnosti ani umění nějaká, jsi chvalitebnosti, aniž se snad vykazovati na mrzutý způsob mravnosti svou a podobovati minulý život svůj nepřijemným zku-

Regulují játra!

Poté, když jára musí jatra ve zdraví stav uvesti býti a toho došlo jediné pomoci . . .

Dr. August Koenig's
HAMBURGER TROPFEN.

Ony osvěží jatra ku pravidelnému výkonu.

škám; přidej se jen a přilep k některému mocnému, a brzy přeženeš všechny domácí v hodnostech: je trvé to, co by snad jinde naděje své zatemňovati mohlo, že totiž cizinec jsi, právě to tě jistě zvláště odporučí a přede všemi jinými míleho učiní."

"Mnozí z cizinců, zvláště Němci, jakmile mezi námi hnízdo našli, hned chtějí míti křídla větší nežli hnízdo, a počínají proti domácímu lidu a proti domácímu jazyku brojiti. Potom uvádí Balbín, že ještě před padesáti lety všechna skoro města a místa v Čechách, vyjmouc Loketskó, užívala českého jazyka. Z toho, co jsme zde uvedli z dotčeného spisu Balbínova, vysvítá, že Balbín byl pravým vlastním a učitelem lidu v nejšlechternějším tohoto slova smyslu právě v té době, kde spoluodové řádu jeho dusili osvětu a ducha národného.

Anglie a Transvaal.

Je jisto, že se Anglie, ač to p. Balfour potvrditi nechce a určitému prohlášení všemožně se vyhýbá, k větším transportům vojska do Natalu připravuje.

"Ale konečně, když je tomu již jednou snad tak, stane-li se pak vše za souhlasu našich vyslanců Kapska a Natalu?" táže se pan Labouchère, vážený poslanec sněmovny.

"Není mi nic známo o tom!" odpovídá p. Balfour.

"A k vůli jakým okolnostem byli důstojníci povoláni a proti kterému nepříteli královny vytrhnou do boje?" hlásí se ctihodný setník Bethall.

"Nemohu ničeho oznámiti," prohlašuje první lord státního pokladu (p. Balfour) . . . "postrádám věru prorockého ducha a nadání, tak že mi nelze o "okolnostech" ničeho předpověděti!"

A většina shromážděných dává souhlas svůj s duchaplnými vývody řečníka hlučným potleskem na jevo. V anglické sněmovně si na podobné "duchaplné vývody" a na pochvalu často potrpí.

Ve celku je situace jasná; Angličané nechtějí Boerům toho nechati, co se jim u nich líbí. Je to pravá štvance; jelikož ale "vysoká", kterou pronásledují, lehce kolapiti se nedá a jelikož se lovci kromě toho i pořádných ran od ní obávají, kopou jámy a staví ležky, připravují zkrátka "okolnosti", které jim dovolují, zvěř konečně a bez velkého rizika ubiti.

Vše to se ovšem děje pod etiketou civilizace a velikých pokroků humanity. Ideál Anglie a duch se nese poněkud výše, než onen Boerů a proto je svobodně Zavaalsko Angličanům trnem v oku a musí býti stouž co stouž vyhlazeno. Pánové Chamberlain a Cecil Rhodes dovedou ze Zavaalska lépe těžiti než hloupí Boerové—sedláci!

To jedině je cesta, kterou se veliči angličtí duchové bětou, přes to, že daleko zahýbá! Naproti mně bydlí velmi bohatý, ale velmi prostě žijící muž; vždy se mi zdá, že bych s penězi, které jeho trochy plní, člověčenstvu a pak i toby více prospěl, než on.

Nezbývá nic jiného než mu peníze nenechati . . . chlap ale, starý líšák, dává dobrý pozor! Počítám si pro to na něj v noci a zabiji jej ze zadu a budu chvátili Hoopodina — alespoň tehdy, nechytne-li mne někdo. Jelikož se na to ale obyčejně kápné, operuje-li takto soukromník, nechali toho páni Jameson a spol. a přenechali záležitost velké Anglii, která se takovou maličkovitostí zabýváti nemůže.

Co se nás týče, je taková politika jedině justifikována, ospravedlňována anarchie a úkladné vraždy; my k vůli lásce k humanitě tak daleko nikdy nedospějeme!

Nový seznam knih.

Právě vydán byl nový seznam knih, nalezajících se na skladě v knihkupectví Pokroku Západu, 509—511 South 12th St., Omaha, Nebr. Seznam tento vykazuje větší výběr a větší rozmanitost, nežli kterýkoliv jiný seznam z kteréhokoliv českého knihkupectví v Americe. Jelikož mnohé ze sbírek a biblioték uváděny jsou pouze jen dle čísel a názvů spisů, tak že zaujmají co nejméně místa, může býti, že není seznam tento tím nejobjemnějším, ale to přece nemění nic na té skutečnosti, že poskytuje jak jednotlivcům tak knihovnám větší a lepší výběr, než který seznam jiný. Tak ku příkladu uvedeno jest v něm patera rozdílných dějin českých a mimo to troje dějiny české sepsané v řeči anglické. Z různých sebraných spisů jsou tu zastoupeny spisy Herlošovi, Spisy našeho nejlepšího novellisty novodobého, Jiráská, Sebrané spisy Klicperovy, Sebrané spisy Nerudovy, Sebrané spisy Světlé, Sebrané spisy Tylové, Úpravné spisy Smilovského a jiné. Ze sbírek a knihoven nalezají se tu Kabinetní knihovna, svazek 1. až 90; Laciná bibliotéka pro mládež, svazek 1. až 30; Levné svazky novel, svazek 1 až 55; Libuše ročník 4 a ročník 27; Románová knihovna Světlozora, svazek 1 až 28; Salonní bibliotéka, svazek 1 až 100; Sborník ilustrovaných románů, serie 4; Ústřední Knihovna, svazek 1. až 312 a j. v. Milovníci pěkné četby, když o tento nový seznam knih požádají, obdrží jej zdarma. Milovníci divadla mohou obdržeti též seznam divadelních spisů na skladě se nalezajících, při nichž při každém uvedeno jest jakého druhu ku to je a kolik jednána a kolik osob vyžaduje, tak že se snadněji vyvoliti mohou kudy, k nimž mají sil spůsobily.

Knihy posílají se pouze za účtovou po obdržení ceny. Na účet aneb na ukázku se knihy žádným pádem a nikomu bez výminky neposílají. Adresujte jednoduše: Pokrok Západu, Omaha, Nebr.

Frank Doležal,

český právník

FREMONT, - NEBRASKA

Vytuzuje veškeré soudní a právní záležitosti při vrchním, aneb krajském soudě v kterémkoliv okrese. Máje důkladné znalosti práva, nabízá služeb svých ct. krajanům ve všech částech státu. 441f.

FR. CUBA

...ČESKÝ PRAVNÍK...

VE SCHUYLER - - NEBR.

Vede právní pře při všech soudech v kterékoli části státu a poslouží právní radou ve všech případech. Pečuje bedlivě a osobně o všechny záležitosti mu svěřené. REFERENCE: Bankovní dům F. Foldy. Adresujte: Fr. Cuba, Schuyler, Neb

Dr. L. H. SIXTA,

český lékař.

SCHUYLER, NEBR.

Prádná v Hollmanově bloku. V druhém poschodí.

Dr. ČEPELKA,

v Čechách promovaný i šauřentý . . .

LEKAR

ORDINUJE V ČESKÉ LÉKÁRNĚ

F. NEDĚLY & SYNA V ČETĚ, NEBRASKA

Všechny předpisy lékařské vyhovují se v této lékárně a všechny zdravotní, i nejzákladnější a nejlepší léčebné prostředky. 524f

Dr. ČEPELKA,

v Čechách promovaný i šauřentý . . .

LEKAR

ORDINUJE V ČESKÉ LÉKÁRNĚ

F. NEDĚLY & SYNA V ČETĚ, NEBRASKA

Všechny předpisy lékařské vyhovují se v této lékárně a všechny zdravotní, i nejzákladnější a nejlepší léčebné prostředky. 524f